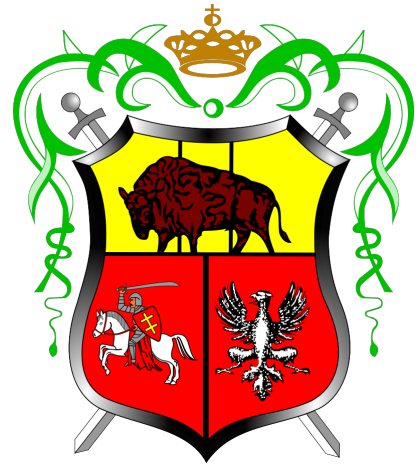

Gmina Drohiczyn

Gmina Drohiczyn położona jest w południowo-zachodniej części województwa podlaskiego. Przez gminę przebiega droga krajowa nr 637 (Warszawa - Siemiatycze - granica państwa). W pobliżu przebiega droga krajowa (19) Lublin - Białystok - Kuźnica Białostocka (granica z Białorusią).

Południową i zachodnią granicę gminy stanowi rzeka Bug, za rzeką gminy Sterdyń, Jabłonna Lacka, Repki, Korczew, Platerów, Olszanka, Stara Kornica, Sabnie, Huszlew, Łosice oraz Sarnaki (woj. mazowieckie).

Ze względu na położenie w bezpośrednim sąsiedztwie rzeki Bug i dość wyraźną rzeźbę polodowcową (unikalne walory krajobrazowe) gmina posiada tereny doskonałe do rekreacji i wypoczynku, szczególnie wędkowania. Atrakcyjność terenu podnoszą zabytkowe zespoły sakralne oraz miejsca widokowe - Góra Zamkowa.

Drohiczyn powstał we wczesnym średniowieczu na polsko-ruskim pograniczu etnicznym. Metryka najstarszego i najważniejszego niegdyś grodu na Podlasiu sięga XI wieku. Drohiczyn istniał zapewne już wcześniej, świadczą o tym liczne znaleziska na terenie miejscowego grodziska, a także znajdujące się w okolicy kurhany z VII-XI wieku. Pierwsza pisana wiadomość o Drohiczynie pochodzi sprzed 1142 r. W każdym razie tutejszy gród został założony w I połowie XI wieku przez ludność ruską, na co wskazuje także jego nazwa, która wywodzi się od ruskiego imienia Drogit, czy też Drohicz. W 1181 roku powstało samodzielne księstwo drohickie. W 1253 roku, o czym się nie pamięta, Drohiczyn był miejscem koronacji jedyne króla w dziejach Rusi - Daniela Romanowicza - prawnuka Krzywoustego. Później na kilka wieków Drohiczyn stał się stolicą województwa podlaskiego, które początkowo należało do Wielkiego Księstwa Litewskiego, a od czasów Unii Lubelskiej - do Korony.

Miejskie prawo magdeburskie Drohiczyn uzyskał w 1498 roku od księcia Aleksandra Jagiellończyka, syna Kazimierza. W latach 1520-1795 Drohiczyn był stolicą Województwa Podlaskiego. Dzięki położeniu na skrzyżowaniu szlaków kupieckich był ważnym ośrodkiem handlu i pozostał nim do rozbiorów.

Wiek XVI to okres największego rozkwitu miasta. Na początku XVII wieku były w Drohiczynie trzy kościoły, pięć cerkwi i cztery klasztory, w tym dwa katolickie. W mieście istniał także szpital, apteka i szkoła. Okresowi pomyślnego rozwoju

położył kres „potop” szwedzki. W XVIII wieku odnowiono, odbudowano lub wybudowano drohiczyńskie kościoły i klasztory. Najcenniejsze zachowane do dziś zabytki mają właśnie XVIII-wieczny wystrój. Pozbawiony dawnej świetności Drohiczyn zastąpił w tym okresie ze wspaniałych szkół: szkółki prowadzonej przez franciszkanów i jezuickiego Collegium Nobilium.

XIX wiek to dla miasta okres upadku. Drohiczyn przekształcił się w prowincjonalne miasteczko bez perspektyw rozwoju, oddalone od nowych szlaków komunikacyjnych. Liczba mieszkańców z około 2000 w 1775 roku zmniejszyła się do 835 w 1857 roku. Na początku XX wieku napływ ludności żydowskiej sprawił, iż liczba jej wzrosła ponownie do 2000. Zniszczeń dopełniła II wojna światowa, głównie z powodu istniejącej tu w latach 1939-1942 granicy rosyjsko-niemieckiej. Mimo zniszczeń Drohiczyn utrzymał prawa miejskie. Dziś miasto jest siedzibą Urzędu Miasta i Gminy. Liczy około 2500 mieszkańców. Miasteczko pełni funkcje usługowo-handlowe dla mieszkańców okolicznych wsi. Ze względu na malownicze położenie jest także znaną miejscowością letniskową. Tradycje drohiczyńskich szkół podtrzymują wyższe seminarium duchowne i liceum ogólnokształcące. Od 1991 roku Drohiczyn jest siedzibą Diecezji Drohiczyńskiej. Znajdują się tu trzy kościoły rzymskokatolickie i jedna cerkiew prawosławna.

10 czerwca 1999 roku odbyło się tu spotkanie ekumeniczne z Ojcem Świętym Janem Pawłem II. Wydarzenie to zostało upamiętnione postawieniem obelisku i krzyża.

Z Górą Zamkową związanych jest wiele legend...

Jedna z nich głosi, że na Górze pochowany jest „w złotej trumnie” wódz Jaćwingów - Kumat, który poległ w starciu z wojskami Bolesława Wstydliwego w 1264 r pod Brańskiem.

Inna, że Góra została usypana rękami więźniów, a zamek drohicki łączyły podziemne korytarze z odległym o 30 km zamkiem w Mielniku.

Kolejna, że skarby z zamku mają znajdować się w murach kościoła pofranciszkańskiego, gdzie ukrył je sam Wielki Książę Litewski Witold, a w klasztorze franciszkanów znajdują się drzwi żelazne, które miały prowadzić do lochów i skarbu ukrytego pod zamkiem.

Natomiast romantyczna legenda mówi, że raz na sto lat otwiera się ściana Góry Zamkowej i wypływają z niej łodzie pełne zbrojnych rycerzy. Nikt ze śmiertelników nie wie jaki jest cel tej wyprawy. Wiadomo tylko, że nim błysnie świt, rycerze muszą wrócić do podziemi. Podobno zdarzyło się kiedyś, że jeden z rycerzy ujrzał na brzegu piękną dziewczynę i wpatrzony w nią zapomniał o powrocie. Odtąd błąka się po nadbużańskich łąkach, czekając na moment ponownego otwarcia Góry Zamkowej...

Drohiczyn znany jest z literatury polskiej. Pisali o nim m.in. **Henryk Sienkiewicz, Józef Ignacy Kraszewski, Stefan Żeromski, Barbara Wachowicz.**

- **Wycieczki statkiem po rzece** - rezerwacja tel. (85) 655 70 60 k. 698 922 648
- **Wycieczki łodzią po rzece** - (10 osób+ 2 osoby załogi) rezerwacja tel. k. 600 350 472 Jarosław Romanow.
- **Wypożyczalnia kajaków "Orły z Podlasia" Drohiczyn, Sokołów Podlaski**, Kontakt: Tel: (25) 787 74 11, 516 544 060, <http://orlyzpodlasia.pl/splywy-kajakowe/oferta.html>

Drohiczyn z lotu ptaka